

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 7 Μαρτίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 45

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
 (μετὰ εἰκόνων).—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου
 Ρισβούργ. — Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΓΟΡΑΗΣ, ἐκ
 τῶν τοῦ Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ Longfellow.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
 τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
 ΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
 γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
 συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Ἐνέπηξε τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στήθος της. (Κεφ. ΚΓ')

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οί Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

Ἐκτός ἑαυτῆς ἐρείφθη ἐπὶ τοῦ συζύγου της, ἵνα ὑπερασπίσῃ τὸν ἐραστήν της, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπώθησεν αὐτὴν μετὰ τόσης ὀργῆς, ὥστε ἔπεσεν, ἐκτύπησε κατὰ τὸ μέτωπον ἐπὶ τινος ἐπίπλου καὶ ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ τάπητος.

— Ἄνδρὸς! ἐκραύγασεν ἡ **Ματθίλδη**.

Ὁ κύριος Ἄρτάν προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ δαίκτης ἔφθασεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν τεσσαράκοντα πέντε λεπτῶν, πυροβολισμὸς ἀντήχησεν, ἀποπνιγίς ἐν τῷ θαλάμῳ ὑπὸ τῶν καταπετασμάτων τῶν τοίχων καὶ τῶν τριπλῶν παραπετασμάτων τῶν παραθύρων.

Ὁ βαρόνος, ὅστις οὐδαμῶς ἐκινήθη ἵνα μὴ πληγῆ ὑπὸ τῆς σφαίρας, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου χωρὶς νὰ ἐκβάλῃ οὐδεμίαν κραυγὴν.

Τὸ βλέμμα του προσηλώθη ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον ἐπὶ τῆς ἐρωμένης του μετ' ἐκφράσεως οἴκτου. Ἡ χεὶρ του ἐφάνη ἐκτεινομένη ὡς εἰ ἤθελε νὰ προσπίσῃ αὐτὴν καὶ νὰ τὴν καλέσῃ πρὸς αὐτόν.

Ἐκείνη ὑπήκουσε τῷ νεύματι ἐκείνου καὶ ἐρείφθη εἰς τοὺς πόδας του.

Ὅτε ἡ μαρκησία ἐτόλμησε νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἄρεισινώτου τοῦ ἀνακλίντρου μὲ τὰ βλέφαρα κεκλεισμένα.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ βαρόνος ἐκοιμήτο.

Ἡ ζωὴ δὲν ἐξεδηλοῦτο πλέον εἰμὴ δι' ἐλαφρῶν κινήσεων τῶν δακτύλων του καὶ τινῶν ἀναπάσεων τοῦ στήθους, ὑπεγειρομένου ἐκ τῆς ἐπιθανάτου ἀγωνίας.

Αἶφνης ἀφῆκε τὴν τελευταίαν πνοήν, ἡ κεφαλὴ του ἐκλίνε πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ ἐμείνεν ἐξηπλωμένος ἀνευ ζωῆς.

Τότε ἡ δύστηνος **Ματθίλδη** ἀνεγειρομένη προσέθη πρὸς τὸν σύζυγόν της μανιώδης ὡς τίγρις μὲ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμοὺς:

— Φόνευσον λοιπὸν καὶ ἐμέ, ἀνεκράξε Δολοφόνε! Κατηραμμένε!

Ὁ μαρκήσιος ἀπεμάκρυνεν αὐτὴν διὰ καταφρονητικῆς κινήσεως.

— Εἶσαι γυνή, εἶπε, καὶ σὲ καταφρονῶ.

Ἄλλὰ πολὺ σὲ ἠγάπησα καὶ δὲν θὰ εἶχα τὸ θάρρος νὰ σὲ κτυπήσω. Ἄλλως τε, φέρεις τὸ ὄνομά μου, τὸ ὅποιον δὲν θέλω νὰ διασυρθῆ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων. Σοὶ χρίζω τὴν ζωὴν ὑπὸ ἓνα ὄρον.

— Ποῖον;

— Τὸ μέγαρον εἶναι ἔρημον. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης μέχρι τῆς πρωῆς θὰ μείνῃς φύλαξ τοῦ πτώματος τούτου. Ἐν πλοῖον μὲ ἀναμένει εἰς Ἀθρην διὰ νὰ με μεταφέρῃ εἰς Ἀγγλίαν. Σοὶ τὸ εἶπα. Δὲν θὰ ἐπανέλθω. Ἐχεις πνεῦμα γόνιμον καὶ ἐφευρε-

τικόν, ἡ δὲ δικαιοσύνη δὲν ἐξελέγχει τὰς ὁμολογίας ἀνθρώπων τῆς τάξεώς σου. Σοὶ εἶναι εὐκόλον νὰ ἐξηγήσῃς τὸν θάνατον τοῦ βαρόνου κατὰ τρόπον φυσικόν καὶ ν' ἀποφύγῃς τὸ σκάνδαλον. Ἀπὸ τῆς νυκτὸς ταύτης οὐδὲν πλέον κοινὸν ὑπάρχει μεταξύ μας. Σοὶ ἀπαγορεύω νὰ μοὶ ὁμιλήσῃς ἢ νὰ μοὶ γράψῃς. Εἰς ἀνταπόδοσιν σοὶ ἀφίνω τὰ ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχοντά μου· θὰ διαθέσῃς τὰ ἐξ αὐτῶν εἰσοδήματα ὡς θέλεις. Ἐγὼ κρατῶ τὰς εἰς Κούθαν γαίας μου μοὶ ἀρκούσιν.

Ἐρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης δέσμη ἐγγράφων.

— Ἰδοὺ εἰ τίτλοι σου, εἶπε, δός μοι τοὺς ἰδικούς μου.

— Τί ἀπαιτεῖς;

— Κάθησον καὶ γράψον:

«Ὁμολογῶ ὅτι ὁ βαρόνος Ζάμ Ροζενδάλ ἦτο ἐραστής μου, ὅτι ὁ σύζυγός μου μοὶ ἐφείσθη ἐν τῇ ὀργῇ του ἐξ αἰσθήματος οἴκτου.»

— Ὑπόγραψον ταχέως!

— Καὶ ἂν ἐρνηθῶ;

— Δὲν θ' ἀρνηθῆς.

— Διατί;

— Χάριν τοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον θὰ φνεύσω μὲ σέ.

— Ἔστω, ἀλλὰ μὴ λησμονεῖς ὅτι θὰ τὸ ἀναθρέψω διὰ νὰ μισῇ σέ καὶ τοὺς ἰδικούς σου.

— Τί μ' ἐνδιαφέρει!

Ἡ μαρκησία ὑπέγραψε: **Ματθίλδη Ἄρτάν**.

Εἶτα ἔρριψεν αὐτῷ τὸν χάρτην διὰ κινήσεως, οἷαν θὰ ἔποιε ἂν ἐνέπηγε μάχαιραν ἐν τῇ καρδίᾳ ἐχθροῦ.

Ὁ μαρκήσιος ἐπτύξε τὸν χάρτην, ἔθηκεν αὐτόν ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ του καὶ ἠτένισε τὴν σύζυγόν του.

— Μὲ ἠνυόησες; εἶπεν αὐτῇ.

— Ναί.

— Θὰ ὑπακούσῃς;

— Ναί.

— Μοὶ τὸ ὀρκίζεις;

— Ναί.

— Ἀληθῶς εἶμαι μωρὸς ζητῶν ἀπὸ σέ ὄρκους. Χαῖρε.

Ἐτρεμεν ἡ φωνὴ του λέγοντος τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, ἥτις ἦν ὡς ὁ τελευταῖος παλμὸς ἔρωτος μὴ θέλοντος ν' ἀποθάνῃ.

Ἄλλ' ἐξῆλθε χωρὶς νὰ στραφῇ.

Δὲν ἐτόλμα.

Ἐνδομύχως ἐφοβεῖτο μήπως ἐκείνη ἐνοήσῃ τὴν συγκίνησίν του, δι' ἣν ἠρρυθία.

Ἡ **Ματθίλδη** ἐπλησίασε πρὸς τὸ παραπέτασμα καὶ ἀνεγείρουσα αὐτὸ ἔτεινε τὸ οὖς.

Ἐφοβεῖτο καὶ αὐτὴ ἐπίσης μὴ ἐπανέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ὃν τοῦ λοιποῦ θὰ ἐμίσει θανάσιμως.

Δὲν ἐπανῆλθεν ὁ μαρκήσιος.

Τὸν ἤκουσε κατερχόμενον τὴν μεγάλην κλίμακα, διερχόμενον τὴν αὐλὴν τῶν σταύλων, ἀνοίγοντα τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βιλ-Λεβέκ θύραν, καὶ μετ' ὀλίγον ἤκουσε τὸν κρότον ἀμαξῆς ἀπερχομένης, τοῦθ' ὅπερ ἐδήλου ὅτι ὁ σύζυγός της ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ διηθύνετο πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν.

Τότε μόνον ἡ μαρκησία εἰσῆλθε πάλιν ἐν τῷ θαλάμῳ της καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸν γέροντα.

Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὁ τόσῳ ἰσχυρὸς πρὸ μιᾶς ὥρας, δὲν ἦτο εἰμὴ νεκρὸν σῶμα.

Ἄλλ' ἡ φυσιογνωμία του ἐτήρει τὴν σαρκαστικὴν ἐκφρασιν, ἥτις διέκρινεν αὐτὸν καθ' ὅλον του τὸν βίον, τὴν γαλήνην καὶ τὴν συνήθη ἀπάθειαν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Δὲν ἐπαλλε πλέον.

Ἡ πλήξασα αὐτὸν σφαῖρα εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὸ στήθος μίαν γραμμὴν ὑψηλότερον τῆς πολυχρόου ταινίας παρασήμου, ἣν ἔφευρεν εἰς τὴν κομμοδοχὴν του.

Οὐδεμία σταγὼν αἵματος ἐκηλίδου τὸν ἐπενδύτην του, ὃν ἡ μαρκησία διήνοιξε τηρούσα μικρὰν ἐτι ἐλπίδα.

Ὑπάρχουσιν αἰσθήματα, ἅτινα δὲν ἐξηγεῖ τις.

Ἡγάπα τὸν βαρόνον ἡ **Ματθίλδη**, καίτοι οὗτος ἦν γέρον.

Ἦν ὑπερήφανος ὅτι κατίσχυσε τοῦ σταθεροῦ ἐκείνου καὶ ἰσχυροῦ χαρακτῆρος.

Ἄλλως τε δι' αὐτὴν ὑπῆρξε πατήρ. Τοῦτο ἦν μυστηριώδης ἰδιοτροπία, ἀλλ' ὁ βαρόνος Ζάμ ἐτήρει τὰ μυστικά του. Ἐφάνη δι' αὐτὴν λίαν τρυφερός καὶ γενναῖος, τοῦθ' ὅπερ καθίστων εὐκόλον αὐτῷ οἱ ἀνεξάντλητοι πόροι του.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔλαβεν αὐτόν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τὸν ἐκάλει διὰ τῶν ἡουτέρων ὀνομάτων.

Ἐκεῖνος δὲν ἤκουεν.

Ἀνύψωσε τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἀλλ' αὐταὶ ἐπανεπέσαν ψυχραὶ ἐπὶ τῶν γονάτων του.

Ἐφερε κάτοπτρον πρὸ τῶν χειλέων του. Οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον φῶσος ἐθώλωσεν αὐτό.

Ἦτο νεκρός!

Περιδεῆς καὶ μὴ θελουσα νὰ μείνῃ μόνη ἔδραμεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μιγάδος.

Τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἦτο κενόν.

Ἐσθῆτες καὶ ἄλλα ἀντικείμενα ἐρριμένα ἀτάκτως ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἐμαρτύρουν τὰς προετοιμασίας ἐσπευσμένης ἀναχωρήσεως.

Ἡ **Μερσεδές** ἐκπληρώσασα τὴν ἀποστολήν της ἔφυγε μετὰ τοῦ μαρκησίου.

Τότε ἡ **Ματθίλδη** περιβληθεῖσα τὸ ἐπανωφόριόν της ἔσπευσεν εἰς τὴν μεγάλην θύραν τοῦ μεγάρου.

Ἐν τῇ ὁδῷ Συρέν ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ βαρόνου εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἐπὶ τῆς ἔδρας του. Τὸν ἀφύπνισεν.

— Σπεῦσε εἰς τὸ μέγαρον, εἶπεν αὐτῷ.

Ὁδήγησον ἐδῶ τὸν θαλαμηπόλον τοῦ βαρόνου καὶ τὸν ἰατρόν. Ἄς ἔλθωσιν ἀθροῖτως.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ ἀμαξηλάτης ἰδὼν ἄλλοφρονούσαν τὴν μαρκησίαν. Δυστύχημα!

— Δυστύχημα, ἀληθῶς. Ἀπρόοπτον συμβάν. Σπεῦσε καὶ σιωπῇ.

Δι' ἐνὸς νεύματος ὁ ἀμαξηλάτης ἔδωκε τῇ μαρκησίᾳ νὰ ἐνοήσῃ ὅτι ἠδύνατο νὰ βασισθῇ εἰς τὴν ἐχεμύθειάν του.

Ἡ ἀμαξα ἀπῆλθεν ἐν τάχει πρὸς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου.

Καθ' ἣν στιγμήν ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ

σταθμῶ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου ἡ ἀμαξοστοιχία τῆς Ἐβρης ἐσύριζεν ἀναχωροῦσα, ὁ Ἰωσήφ, ὁ θαλαμηπόλος τοῦ τραπεζίτου καὶ ὁ ἰατρός Ρεβούλ, ὁ συνήθης αὐτοῦ θεράπων, εἰσήρχοντο ἐν τῷ μεγάρῳ Ἄρταν μετὰ τῶν προφυλάξεων συνωμοτῶν.

Ὁ διαπρεπὴς ἰατρός ἅμα ἰδὼν τὸν πελάτην τοῦ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἠννόησε τὴν αἰτίαν τοῦ συμβάντος δράματος.

Δι' ὀλίγων λέξεων ἡ μαρκησία διηγήθη αὐτῷ τὴν προδοσίαν τῆς μιγάδος, τὴν ἐμφανίσιν καὶ τὴν φυγὴν τοῦ συζύγου τῆς.

Τῆς ἐπιστήμης ἡ βοήθεια ἦν περιττή.

Ἡ ἰατρικὴ ὀλίγους θεραπεύει ἀσθενεῖς, δὲν ἀποδίδει δὲ ζωὴν εἰς τοὺς νεκρούς.

Ὁ βαρόνος δὲν ἤνοιξε πλέον τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἰπελείπετο νὰ διαφυλαχθῆ ἡ τιμὴ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ κόσμου.

Οἱ δύο ἄνδρες μετέφερον τὸ πτώμα ἐν τῇ ἀμάξῃ του καὶ ἔφερον αὐτὸ εἰς τὸ κατὰ τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου μέγαρον.

Τὴν ἐπιούσαν αἱ ἐσπεριναὶ ἐφημερίδες ἀνήγγελλον τὸν θάνατον τοῦ τραπεζίτου διὰ τῶν ἐπομένων περιπέου λέξεων :

«Τὴν νύκτα ταύτην ὁ διάσημος βαρόνος Ζάμ Ροζενδάλ ἀπέθανεν αἰφνιδίως ἐξ ἐσωτερικῆς αἱμορραγίας. Πάντες γνωρίζουσι τὸν υἱὸν του, τὸν βαρόνον Μάξιμον, ὅστις ἐπαξίως θὰ συνεχίσῃ τὴν δυναστείαν τῶν βαθυπλουτῶν τούτων. Παρὰ τοῖς Ροζενδάλ δύναται τις εἰπεῖν ὅτι οὐδὲν μετεβλήθη. Ὅταν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου ἐκλίπη, ἀγγέλλουσιν : Ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε, ζήτω ὁ βασιλεὺς !»

Εἶποντο βιογραφίαι ἐμφαντικά, δι' ὧν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τιμῶσι τοὺς μεγάλην ἐπιρροὴν ἢ μεγάλην περιουσίαν ἔχοντας.

Τὰ διὰ τὸν μεταστάντα βαρόνον ἐγκώμια ὑπῆρχαν ἀνάλογα τῷ μεγίστῳ ἀριθμῷ τῶν ἑκατομμυρίων του. Σπανίως ἡγεμῶν ἀποθανῶν ἐτιμῆθη ἐπὶ τοῦ τάφου του διὰ τοιούτων καὶ τσοῦτων ἐπικηδείων λόγων.

Μέχρι τῆς ἐπιούσης εἰς μάτην ἀνεζήτησαν τὸν βαρόνον Μάξιμον ἵνα ἀναγγείλωσιν αὐτῷ τὴν θλιβεράν εἰδήσιν.

Θὰ γνωρίσωμεν μετ' ὀλίγον πῶς οὗτος εὐρίσκετο, ἐνῶ ἡ καταστροφὴ ἐτελεῖτο.

Κατὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ ὁ κύριος Διονύσιος, ὁ γραμματεὺς τοῦ βαρόνου Ζάμ, ὅστις θὰ ἦν καὶ ἰδικὸς του, τῷ ἐνεχείρισε τὴν ἐπομένην βραχεῖαν διαθήκην :

«Προσφιλὴς μοι Μάξιμε,

«Οὐδέποτε σπουδαίως ἠγάπησα εἰμὴ ἐν μόνον ὄν ἐν τῷ κόσμῳ, σέ, υἱέ μου.

»Εἶσαι αἰμά μου καὶ κληρονόμος μου, ἄλλος ἐγώ. Ἐλπίζω ὅτι ὁ χαρακτήρ σου εἶναι οἷος ὁ ἐμός· κατέβαλα ἄλλως τε πᾶσαν μέριμναν καὶ φροντίδα νὰ σέ μορφώσω ὁμοίον μου.

»Ἀγάπα τὸ χρῆμα διὰ τὴν δύναμιν, ἢν τοῦτο παρέχει.

»Καταφρόνει τοὺς ἄνδρας, ἀναλογιζόμενος ὅτι πάντας δύνασαι ν' ἀγοράσῃς.

»Φοβοῦ τὰς γυναῖκας, τὴν ἀδυναμίαν ἡμῶν καὶ τὴν ἀπώλειαν.

»Ἐσο ἰσχυρὸς καὶ σώφρων, γενναῖόφρων, μετ' ὑπολογισμοῦ, ἡδὺς πρὸς τοὺς μικροὺς,

ἄνευ ἀδυναμίας, σκληρὸς πρὸς τοὺς μεγάλους ἄνευ ἀλαζονείας.

»Μὴ δέχου τὴν προσβολὴν ἀνδρός, πρίγκηπος ἢ θεράποντος. Ἀπόδιδε τὸ κακὸν ἐκατονταπλασίως. Μὴ λησμόνει ποτὲ τὴν ὕβριν. Μεταχειρίζου τοὺς ὑπηρετάς σου ὡς οἰκογένειαν, ἐν ἧ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀρχηγῶ ἀναγνωρίζεται ἀδιαφιλονεικῆτως.

»Ἰπὸ τοιούτους ὄρους τὸ βασίλειον τοῦ κόσμου σοὶ ἀνήκει.

»Χαῖρε, σοὶ δίδω τὸ τελευταῖόν μου φίλημα.

* Ὁ πατήρ σου

»ZAM ROZENDAL».

Ἡ κυρία Ἄρταν μετὰ δύο ἡμέρας ἔτεκεν υἱὸν ὀθλωθέντα κατὰ νόμον ὑπὸ τὸ ὄνομα Γαβριὴλ Ρολάνδος Ἄρταν.

Ἀπέβαλε βαθμηδὸν τοὺς παλαιούς αὐτῆς ὑπηρετάς, καὶ ἐξήκολούθησε κατοικοῦσα τὸ μέγαρον αὐτῆς προσλαβοῦσα νέους θεράποντας.

Ὁ μαρκησὶος ἐτήρησε τὸν λόγον του καὶ δὲν ἐπανάηθεν.

Δ'

Ὁ μέγας Βαλζάκ ἔγραψέ που περιέργον κεφάλαιον περὶ τῶν ὁδῶν τῶν Παρισίων.

Κατ' αὐτόν, ἐν τῇ μεγαλοπόλει, αἱ ὁδοὶ ἔχουσι τὴν φυσιογνωμίαν αὐτῶν ὡς οἱ ἄνθρωποι· εὐρίσκει τις ὁδοὺς ἐπονεϊδίστους, ὡς αἱ ὁδοὶ Τίρ-Σάπ ἢ Βιδ-Γκουσέ, οἰκτρᾶς μνήμης· ὁδοὺς ἐντίμου καὶ μετριόφρονος ὄψεως, ὡς ἡ ὁδὸς Κυρίας ἐπὶ παραδείγματι· ὁδοὺς κοσμίας καὶ εὐπρεπεῖς· ἄλλας ὄψεως ἀργίας καὶ ἀπειλητικῆς, ὡς ἡ ὁδὸς τῆς Ροκέτης· ὁδοὺς εὐφήμους καὶ ὁδοὺς δυσφήμους· ὁδοὺς νέας, ἐφ' ὧν δὲν ἐσχηματίσθη ἔτι γνώμη· ὁδοὺς φιλομαθείας καὶ ἄλλας ἀργίας· ὁδοὺς οὐσιαστικῶς φιλοθρήσκους καὶ ὁδοὺς Βολταιρείους καὶ σκεπτικᾶς· ὁδοὺς κακῆς συναναστροφῆς καὶ ἄλλας ἀξιοπρεπεῖς καὶ μεγαλοπρεπεῖς.

Ἰπάρχουσιν ὁδοὶ μεταβάλλουσαι καταφανῶς φύσιν ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον, ἑκατομμυριοῦχοι ἐν τῇ ἀρχῇ, ἀπλῶς εὐποροὶ ἐν τῷ μέσῳ καὶ σχεδὸν πενόμενοι ἐν τῷ τέλει, ὡς ἡ ὁδὸς Λαφαγέτ.

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω διαίρεσιν, δίκαιον ἦν νὰ καταταχθῆ, κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς δευτέρας αὐτοκρατορίας, ἡ ὁδὸς τοῦ Γύφου μετὰ τῶν στενοτέρων, τῶν ρυπαροτέρων καὶ ἀηδεστέρων τῶν ἀρχαίων Παρισίων.

Περὶ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ ταύτης ὑπῆρχεν οἰκία παράδοχος καὶ παλαιὰ ὡς αἱ ἄλλαι, ἀλλ' ἡς ἡ πρόσοψις εἶχεν ἐπισκευασθῆ μετ' ἰδιαζούσης καλαισθησίας.

Τὸ στενόν, ὑψηλὸν καὶ βαθύ τοῦτο οἰκοδόμημα σύγκειται ἐξ ἑξ ὀρόφων, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἔχει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τρία παράθυρα.

Ἀνήκει ἔτι εἰς τινὰ μεταπράτην, σχηματίσαντα τὴν περιουσίαν του διὰ τοῦ ἐμπορίου τῶν ἀποικιακῶν ἐσθιδίων.

Ἡ περιουσία αὐτῆ δὲν εἶναι μὲν ἀρκούντως μεγάλη ὥστε πολὺν νὰ προκαλέσῃ θόρυβον, ἀλλ' εἶναι ἐντιμος.

Ὁ μεταπράτης οὗτος κτεῖχε τὸ ἰσό-

γαιον, τὰς αὐλὰς καὶ τὸν πρῶτον ὄροφον τῆς οἰκίας του, ἔκρινε δ' εὐλογον νὰ χρωματίσῃ αὐτὴν αἰμόχρουν μὲν μέχρι τοῦ δευτέρου ὀρόφου, κιτρινήν δὲ κροκόχρουν ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς στέγης.

Οἱ ἐνοικοὶ ἵνα φθάσωσιν εἰς τὴν κλίμακα, διέρχονται διὰ στενοῦ διαδρόμου ἀριστερόθεν τοῦ μαγαζείου εὐρισκομένου.

Δὲν ἔχει θυρωρὸν ἡ οἰκία.

Οἱ γραμματοκομιστὰι παραδίδουσι τὴν ἀλληλογραφίαν τῷ ἐσθιδιμοπόλῃ, ἐνεργοῦντι τὴν ἀστυνομίαν τοῦ οἴκου.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὰ γεγονότα, ἄτινα ἀφηγήθημεν συνέβαινον ἐν τῷ μεγάρῳ Ἄρταν, νεαρὰ γυνή, ἐρχομένη ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς τοῦ Τέμπλου εἰσῆλθεν ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Γύφου ἐσπευσμένῳ τῷ βήματι.

Ἦν ὑψηλὴ καὶ λεπτοφύης.

Ἡ περιβολὴ τῆς πλέον ἢ ἀπλῆ συνίστατο ἐξ ἐλαφρᾶς περιωμίδος καὶ ἐσθῆτος ἐκ μέλανος μαλλίνου ὑφάσματος, ἐσφιγμένης περὶ τὴν ὄσφυν καὶ ἀρκούντως στενῆς καὶ βραχείας.

Ἀναμφιβόλως ἡ νεαρὰ γυνὴ εἶχε κατασκευάσει διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν τὴν εὐτελεῖ ἐνδύμασίαν τῆς, ἣν ἡ καλλονὴ καὶ ἡ χάρις αὐτῆς καθίστων περιόκοιψον ὡς πᾶν ὅ,τι φέρει ὠραία νεανίας.

Ἡ μᾶλλον δὲν παρετήρει τις τὰς ἀτελείας τῆς περιβολῆς οἷονεὶ δαμαζόμενος ὑπὸ τῶν θεληγῆτρων τοῦ παρισίου ἐκείνου ἀνθρώπου.

Ἦτο ξανθὴ.

Ἡ σποδόχρους αὐτῆς κόμη ἦν ἐδοστρυχισμένη ἐπὶ ἐξαισίῳ μετώπῳ ὑπὸ μικρὸν πέτασον, μέλανα ὡς ἡ ἐσθῆς καὶ μὴ ἀξίζοντα οὔτε δέκα φράγκα.

Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, ἡ λεπτὴ ρίς, τὸ κάπως μέγα αὐτῆς στόμα, κοσμούμενον ὑπὸ θαυμασίαν ὀδόντων, τὰ μικρὰ ὦτα, τὸ μετὰ λακκιδίου πωγώνιον αὐτῆς, συνεπλήρουν τὴν θελκτικὴν καὶ λίαν ἀριστοκρατικὴν ἐκείνην φυσιογνωμίαν, ἧς τὸ κυριώτερον θέληγτρον ἦν ἡ ἠδύτης, ἡ ἀποπνεομένη ἐκ τῶν λεπτῶν χαρακτηριστικῶν καὶ ἡ ἀπαστράπτουσα λευκότης τοῦ δέρματος.

Ὁ τράχηλος αὐτῆς ἦν ἐξόχως εὐπλαστός, τὸ στήθος εὐρύ, τὸ δὲ παράστημα χάρειν καὶ εὐστροφον.

Θὰ ἦτο εἴκοσι μέχρι εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν.

Ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ κύλινδρον τετραδίων μουσικῆς, ἐξ ἐκείνων, ἄτινα συνήθως φέρουσι μετ' ἑαυτῶν αἱ διδασκαλίσσαι τοῦ κυμβάλου.

Διηυθύνθη εὐθὺ πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐσθιδιμοπόλου καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ καταστήματι.

Ὁ κύριος τοῦ καταστήματος, Λουδοβίκος-Μιχαὴλ Βωκελέ, ἀξιόλογος καὶ φαλακρὸς ἔμπορος, περίπου ἐξηκοντούτης, ἐπεστάτει εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν ξηρῶν δαμασκηνῶν, σταφυλῶν καὶ ἀπίων, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἐκάλυπεν αὐτὸν νὰ σπεύσῃ πρὸ τῆς νέας γυναικὸς καὶ νὰ προσφέρῃ ἐν σπουδῇ ἔδραν τῇ θελκτικῇ ἐπισκεπτρίᾳ.

— Εἶσθε σεῖς ! κυρὰ Ραβού, εἶπε. Τόσον γρήγορα ἐπιστρέφετε, δὲν εἶναι ἀκόμη μεσημβρία !

— Φεῦ ! ἐστέναζεν ἐκείνη.

— Έτελείωσαν τόσον γρήγορα τὰ μαθήματα ;

Ἡ νεαρά γυνὴ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἄν δὲν πηγαίνει καλὰ τὸ ἐπάγγελμα, ὑπέλαβεν ὁ ἐδωδιμοπώλης, πρέπει νὰ τὸ ἀλλάξετε.

— Εἶναι εὐκολὸν νὰ τὸ λέγῃ τις.

Ὁ ἀξιόλογος ἔμπορος ἐποίησεν ἐμφαντικὸν μερφασμὸν καὶ ἠτένισεν ἀνησυχητικῶς τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

— Μὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπον, εἶπε, δὲν εὐρίσκειται κἀνεὶς εἰς στενωχωρίαν !

— Ἀπατάσθε, κυρίε Βωκελέ. Εἶμαι πολὺ στενωχωρημένη καὶ τεταραγμένη.

Ὅντως, ἡ μορφή της ἐδήλου ἀνησυχίαν.

— Ὁ σύζυγός μου δὲν ἐπανῆλθεν ; ἠρώτησεν.

— Αἶ, σεῖς, δὲν εἶδατε τὸν Ραβού ; εἶπεν ὁ ἐδωδιμοπώλης εἰς δύο ὑπρέτας, ἀσχολουμένους εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν τῶν ἀπίων καὶ τῶν δαμασκηνῶν.

— Ὅχι ἀκόμη, αὐθέντα.

— Ἴδου ἄνθρωπος, ὅστις κοπιᾶζει τόσον διὰ τὸ τίποτε, ἀνέκραξεν ὁ ἀξιόλογος ἔμπορος. Ψάλλῃς εἰς Σαῖν - Μερρύ, ἠθοποιῶς εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἀμβιγύ ! χρυσωτῆς γυψίνων ἀγίων ! Καὶ νὰ μὴ ἦναι ἑκατομμυριούχος μὲ τόσας τέχνας !

— Δὲν πταίει αὐτός, εἶπε στενάζουσα ἡ γυνή.

— Τὸν λυπάσθε ;

— Βεβαίως.

— Ἐγὼ ὄχι, εἶπεν ὁ ἐδωδιμοπώλης μορφάσας.

Καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐρείσιώτου τῆς ἑδρας, ἦν προσέφερε τῇ κυρίᾳ Ραβού εἶπεν αὐτῇ εἰς τὸ οὖς :

— Γνωρίζετε ὅτι μοῦ χρεωστεῖ τρεῖς τριμηνίας καὶ τὴν τρέχουσαν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Λοιπὸν δὲν θὰ συμβῆ τίποτὸν τι, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Δελασέρ· ἀρκεῖ τὸ αἶχος τὸ ἰδικόν σου καὶ τὸ ἰδικόν μου· δὲν θέλω τὸ ὄνειδος νὰ ἐγγίσῃ καὶ τὸ μέτωπον τῆς θυγατρὸς μου ! Εἶναι τάχα ἀνάγκη νὰ σοὶ τὸ εἶπω ; Ἐὰν δὲν μου ἔκλεπτες τὴν κόρη μου—διότι κυριολεκτικῶς μοῦ τὴν ἔκλεψες—οὐδόλως θὰ σὲ ἀνεζήτησον· θὰ σ' ἐγκατέλειπον εἰς τὴν ἐλεεινὴν σου τύχην, δὲν θ' ἀπεπειρώμην τίποτε ἐναντίον σου καὶ θὰ σ' ἐλησμονοῦν. Δὲν ἀπέθανα ἀμέσως ἐκ τοῦ τραύματος, τὸ ὅποιον μοὶ κατέφερες, διότι ἠθέλησα νὰ ζήσω, ναί, θέλω νὰ ζήσω, ὄχι πρὸς ἐκδίκησιν, δικαίως ἄλλως, τὴν ὅποιαν ὁμως ἀποστρέφομαι, θέλω νὰ ζήσω χάριν τῆς θυγατρὸς μου, χάριν ἐκείνης καὶ μόνης !

Παρεγνώρισας τὰ καθήκοντά σου, κυρία, ἐγὼ ὁμως γνωρίζω τὰ ἰδικά μου. Πᾶν μετὰξὺ ἡμῶν ἐλῆξεν, τίποτε πλέον δι' ἐμὲ δὲν εἶσαι, δὲν σὲ γνωρίζω πλέον ! Τίποτε δὲν ἔχω νὰ σοὶ εἶπω. Τώρα ἀποκρίσου, ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου ;

Ἡ μαρκησία συνῆλθεν ἐκ τῆς ἐκτάσεως, εἰς ἣν εἶχε περιπέσει.

— Ὅχι, εἶναι ἀδύνατον, δὲν θέλω, δὲν δύναμαι ! ἀνεφώνησε πεπνυγμένη τῇ φωνῇ.

— Μίαν ἀκόμη φεραν : Ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου ; ἠρώτησεν ὁ κόμης, οὐ ἡ τρέμουσα φωνὴ ἀντήχει ἀπειλητικῶς.

— Ὅχι δὲν θέλω, ἐπανελάβεν ἐμμανῆς ἡ κόμησσα ρίψασα παρὰ θέλησιν λαθραῖον βλέμμα, εἰς τινὰ τῶν θυρῶν τοῦ δωματίου.

Ὁ κόμης παρετήρησε τὸ βλέμμα τοῦτο καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπήστραψαν...

— Ἀφοῦ δὲν θέλῃς νὰ μοὶ ἀποκριθῆς, εἶπε, πηγαίνω νὰ τὸ ζητήσω μόνος.

Καὶ προχώρησε πρὸς τὴν θύραν, ἐφ' ἧς ἔπεσε τὸ βλέμμα τῆς συζύγου αὐτοῦ.

Πάραυτα ἡ κόμησσα ἀφῆκε διαπεραστικὴν κραυγὴν καὶ ὤρμησεν αἰφνης μετὰξὺ τῆς θύρας καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς· τότε δ' ἔσθη ὑψιτενής, μὲ πᾶλλον τὸ στῆθος, μὲ φλόγα εἰς τὸ βλέμμα καὶ ἔλαβεν ἀπειλητικὴν στάσιν.

ΙΖ'

Τὸ τέκνον.

Ὁ κ. Δελασέρ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ βλέμμα ἀποστροφῆς, εἶτα ἀνέκραστον μεῖδιωμα συνέστειλε τὰ χεῖλη του.

— Ἄ ! εἶπεν, εἶναι ἐκεῖ !...

Καὶ ἐπροχώρησε δύο ἐτι βήματα.

Ἡ κόμησσα ἠρέσθη ἐπὶ τῆς θύρας ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας.

— Δὲν θὰ εἰσέλθετε ! ἀνέκραξε.

Τὸ πρόσωπον τοῦ κόμητος ἐγένετο ὠχρὸν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπήστραπτον ἀπαισιῶς.

Ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα διετέλεσαν ἀκίνητοι προσβλέποντες ἀλλήλους βλοσυρῶς.

— Ἄφες με νὰ διέλθω, εἶπεν ὁ κόμης μετὰ βραχνῶδους φωνῆς.

— Ὅχι !

— Σοὶ τὸ δικαίωτόν !

— Ὅχι !

Σπασμωδικὸς τρόμος κατέλαβε τὸν κόμητα, τὰ χαρακτηριστικὰ του συνεστάλησαν δεινῶς καὶ ἡ ὀργή, ἐτοιμὴ νὰ ἐκραγῆ, ἐξήστραψε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Ἀθλία ! ἀθλία ! ἐφώνησε μετὰ συριζούσης φωνῆς.

Καὶ ὀρμήσας τὴν ἔλαβεν ἐκ τῶν ὤμων καὶ τὴν ὤθησε παραφόρως.

Ἡ κόμησσα ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων· ἀλλὰ πρὶν ἢ ὁ κόμης λάβῃ καιρὸν ν' ἀνοιξῇ τὴν θύραν, ἠγέρθη, ὤρμησε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐδραξάτο αὐτοῦ.

— Ἀθλία ! εἶπεν ὑποκώφως, θέλεις λοιπὸν νὰ σὲ φονεύσω !

Καὶ ἤγειρε κατ' αὐτῆς τὴν πυγμὴν.

— Ναί, φόνευσέ με, ἐπειδὴ θέλεις νὰ πάρῃς τὸ τέκνον μου, φόνευσέ με, φόνευσέ με !

Ἄντὶ ὅμως νὰ κτυπήσῃ ὁ κόμης ὁ βραχίων του κατέπεσεν.

— Ἡ κόρη μου, ναί, ἐκείνη σὲ προστατεύει κατὰ τῆς παραφορᾶς μου, εἶπε· δὲν θέλω κηλὶς αἵματος νὰ κηλιδώσῃ τὴν ἀθώαν του ἐνδυμασίαν.

— Μ' ἔλεγες ὅτι ἀποστρέφεται τὴν ἐκδίκησιν... Ἄ ἰδοῦ, ἰδοῦ ἡ ἐκδίκησίς σου !...

» Ἀλλὰ γνωρίζεις ὅτι ἀγαπῶ τὸ τέκνον μου, ὅτι τὸ λατρεύω... καὶ θέλεις νὰ μοὶ τὸ ἀφαιρέσῃς. Εἶναι τερατώδεις αὐτό, κύριε κόμη, εἶναι ἀπάνθρωπον, εἶναι κακούργημα...

» ὦ ! ὦ ! ν' ἀφαιρέσῃ τις ἀπὸ μίαν μητέρα τὸ τέκνον τῆς ! Ἄλλ' ὅσον ἀθλία καὶ ἂν ἦναι μία γυνή, μήπως δὲν ἔχει καρδίαν ὡς πᾶσα ἄλλη ; μήπως δύναται τις νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἦναι ἀφωσιμένη εἰς τὸ προσφιλὲς τέκνον, τὸ ὅποιον εἶναι σπλάγγνον τῶν σπλάγγνων τῆς ; Σὲ ἠπάτησα, ἐποδοπάτησα τὴν τιμὴν σου, εἶμαι ἄτιμος ! Λοιπὸν ἀπαιτῶ τὴν τιμωρίαν, τῆς ὁποίας ἔγεινα ἀξία· κτύπα με, κτύπα, θέλω ν' ἀποθάνω !»

— Δὲν θέλω τὸν θάνατόν σου, ἀπεναντίας θέλω νὰ ζήσῃς, αὕτη θὰ ἦναι ἡ ἐκδίκησίς μου, διότι ποτὲ δὲν θὰ ἐπανίδῃς τὴν θυγατέρα σου !

Καὶ δι' ἀποτόμου κινήσεως ἀπηλλάγη τῆς κομῆσεως, ἦν κατῶρθωσε ν' ἀπωθήσῃ, ἀλλ' ἐκείνη ἀμέσως ἔφθασε πλησίον του, ἀσθμαίνουσα δὲ καὶ πνιγομένη ὑπὸ τῶν λυγμῶν ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ.

— Ἄλλ' ἄφες με λοιπὸν ! ἀνέκραξε μετὰ φοβερᾶς φωνῆς.

Καὶ ὤθησεν αὐτὴν μετὰ τόσης δυνάμεως τῇ φορᾷ ταύτῃ, ὥστε ἡ ἀτυχὴς κατεκυλίσθη ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἔνθα ἔμεινεν ἐξήπλωμένη καὶ σχεδὸν λιπόθυμος.

Ὁ κόμης ἦνοιξε τὴν θύραν, ἦν τοσοῦτον ἐρρωμένως ὑπερήσπισεν ἡ μήτηρ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς εὐρὺν θάλαμον, ἔνθα παντελῆς ἐπεκράτει σιγὴ καὶ οὐτινος τὰ διπλὰ τοῦ παραθύρου παραπετάσματα, κατεβιβασμένα, ἠμποδοῖον νὰ εἰσέρχωνται αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες. Ἐν τῷ σκιαφῶτι τοῦ δωματίου τοῦτου ὁ κόμης εἶδε κλίνην καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης τὴν μικρὰν Λουκίαν κοιμωμένην ἡσυχῶς. Καταβιβλημένη ὑπὸ τοῦ θάλπου τῆς ἡμέρας ἡ μήτηρ κατέκλινεν αὐτὴν ἐνδοδυμένην, ἵνα δυνήθῃ νὰ κοιμηθῇ ἡσυχῶς. Ὁ κόμης ὤρμησε πρὸς τὴν κλίνην μὲ σπινθηροβολούσας ὀφθαλμούς καὶ ἔλαβε τὸ τέκνον εἰς τοὺς βραχιόνάς του. Τὸ μικρὸν ἀφυπνισθὲν αἰφνης ἦνοιξε μεγάλως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρετήρησεν, ἀμέσως δ' ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς.

— Ἄ ! μπαμπά, ὑπέλαβεν.

Ὁ κόμης ἔθλιψε πυρετωδῶς τὸ παιδίον καὶ ἐκάλυψε τὸ μέτωπον καὶ τὰς παρειὰς διὰ παραφόρων φιλημάτων.

— Ἄ ! τώρα, ἐψιθύρισε, εἶναι ἰδικόν μου, ἰδικόν μου, μόνον ἰδικόν μου ! Τὸ παιδίον ἔτεινε τοὺς μικροὺς αὐτοῦ βραχιόνους περὶ τὸν τράχηλόν του καὶ ἐγέλα. Ἐγέλα, τὸ καυμένον !

Ὁ κόμης ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου. Ἡ κόμησσα ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ γονυπετήσῃ, ἰδοῦσα δὲ ἐμφανισθέντα τὸν σύ-

Ζυγον αὐτῆς μὲ τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας, ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τρεμούσας τὰς χεῖρας καὶ ἔκραζεν ἱκετευτικῶς :

— Χάριν ζητῶ, λυπήσου με !

Ἐκεῖνος ὁμως ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ἀπαστρέπτον καὶ ψυχρὸν ὡς χάλυψ εἰπὼν :

— Δὲν θὰ τὴν ἐπανίδης πλέον !

Ἡ κόμησα προσεπάθησε νὰ ἐγερθῆ, ἀλλ' ἀπέβη ἀδύνατον. Ἀπολίεσσα ἤδη πᾶσαν σωματικὴν δύναμιν ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν της. Κατὰ τὸ διάστημα ὁμως τοῦτο ὁ σύζυγος καὶ ἡ θυγάτηρ της ἐγένοντο ἀφαντοί· ἔβαλε βραγχὴν καὶ φοβερὰν φωνὴν καὶ κατέπεσε πρηνῆς ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Ἐλιποθύμησεν.

Ὁ κόμης κατέβη ταχέως τὴν κλίμακα. Ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς τῆς οἰκίας κλίμακος ἀπήντησε τὴν θεραπαινίδα, ἀλλ' αὐτὴ, ἐκπληκτος καὶ κατεταραγμένη, δὲν ἐσκέφθη νὰ τῷ ἐμποδίσει τὴν διάβασιν. Ὁ κόμης ὤρμησεν ἐκτὸς τοῦ κήπου, ἀντὶ δὲ νὰ τραπῆ πρὸς τοὺς πορτοκαλεῶνας, δ' ὦν ἦλθε καὶ ἔβη ἠδύνατο νὰ συναντήσῃ τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ, ἔλαβε δεξιᾶ στενὴν ἀτραπὸν φέρουσαν πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ μετὰ τινα λεπτὰ εὐρέθη εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν.

Εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀνέμενον αὐτὸν ὑπὸ τὴν σκιὰν ἐλαίας ὁ Λουδοβίκος μετὰ τῆς ἀμάξης του, ὁ δὲ Ἰταλὸς ἰδὼν τὸν κόμητα ἐρχόμενον μὲ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας ἔκαμε ζωηρὸν κίνημα ἐκπλήξεως.

— Μὴ ἐκπλήττεσαι, τῷ εἶπεν ὁ κύριος Δελασέρ.

Τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἀπεσπάσθη ἀποτόμως τοῦ ὕπνου του, ἀπεκοιμήθη κατὰ τὸ ὀλιγόλεπτον διάστημα τῆς ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως μέχρι τῆς μεγάλης ὁδοῦ πορείας τοῦ κόμητος, ὅστις ἐν τῇ ἀμάξῃ περιετύλιξεν αὐτὸ διὰ τοῦ ἐπανωφορίου του, ὅπερ ἀφῆκεν ἐκεῖ, ἀναχωρῶν εἰς τὴν ἔπαυλιν.

— Τώρα, εἶπε πρὸς τὸν Λουδοβίκον, καθίσας πλησίον τοῦ παιδίου, μαστίγωσε τὸν ἵππον σου καὶ φύγε σὰν πουλί.

Ὁ Ἰταλὸς ὑπήκουσε καὶ τὸ ὄχημα διέβη ὡς βέλος, καταλείπων ὀπίσθεν αὐτοῦ νέφος κονιορτοῦ. Μετ' οὐ πολὺ διέβησαν τὰ σύνορα, τότε δὲ ὁ κόμης, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως.

— Δὲν φοβοῦμαι πλέον τίποτε, ἐψιθύρισε καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι σκοπεύουσι νὰ με καταδιώξωσιν, εἶμαι ἐκτὸς βολῆς.

Ἡ ἀμαξία ἔβαινε ὁλονὲν ὡς τάχιστα, ἐκπέμπουσα ἀπὸ τῶν τροχῶν αὐτῆς σπινθήρας ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν. Ἐν τούτοις ἔφθασαν εἰς ἀνωφέρειαν ἀρκούντως τραχεῖαν, ὥστε ἠναγκάσθη ὁ ἵππος ν' ἀναβῆ αὐτὴν ἐν μετριάσθῃτι βαδίσματι.

— Λουδοβίκε, εἶπεν ὁ κόμης.

Ὁ Ἰταλὸς ἔστρεψε τὸ πρόσωπον.

— Ἄκουσε καλὰ τί ἔχω νὰ σοὶ εἶπω.

— Πολὺ καλὰ, ἐξοχώτατε.

— Ἐὰν τυχῶν καὶ σ' ἐρωτήσῃ κανεὶς : « Δὲν ἤξεύρεις τίποτε ; δὲν εἶδες τίποτε ; » σὺ δὲν θ' ἀπαντήσῃς τίποτε.

— Καὶ εἰς τὸν εἰσαγγελέα ἀκόμη ; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος ρίψας λοξὸν βλέμμα ἐπὶ τὴν μικρὰν Λουκιάν, ἧτις εἶχεν ἀφυπνισθῆ.

— Καὶ εἰς τὸν εἰσαγγελέα, ἀπεκρίθη ὁ

κόμης μαντεύσας τὰ διανοήματα τοῦ ἠνιόχου. Ἄλλως δὲ σπεύδω νὰ σὲ καθυπαχάσω· δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβηθῆς, διότι τὸ παιδίον εἶναι ἰδικόν μου.

— Ἄ ! ὑπέλαβεν ὁ Λουδοβίκος.

— Μ' ἐνόησες, τίποτε δὲν εἶδες, τίποτε δὲν γνωρίζεις.

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Καὶ ἂν σ' ἐρωτήσῃ κανεὶς ;

— Δὲν θὰ βγάλω λέξι, ἐξοχώτατε.

— Καλὰ, βασιζομαι εἰς τὴν ἐχεμύθειάν σου... Τώρα νὰ σοὶ δώσω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον λέγομεν εἰς τὴν Γαλλίαν φιλοδώρημα. Λάβε.

Καὶ ὁ κόμης ἔθηκεν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Ἰταλοῦ δέκα εἰκοσάφραγκα.

— ὦ ! ὦ ! ἐξοχώτατε, ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος, ἀδυνατῶν νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του.

— Μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα θ' αὐξήσουν αἱ οἰκονομίαι σου, παλληκάρι μου, εἶπεν ὁ κόμης ὑπομειδιῶν.

Εἶχον ἀναβῆ τὴν ἀνωφέρειαν καὶ ἡ ἀμαξία ἤρξατο αὖθις βαίνουσα μετὰ ταχύτητος.

Τὸ παιδίον ἠγέρθη καὶ ἠθέλησε νὰ σταθῆ ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ἀλλ' ὁ κόμης λαβὼν τὸ μικρὸν εἰς τοὺς βραχιονάς του καὶ καθίσας ἐπὶ τῶν γονάτων του περιετύλιξατο αὐτὸ πολλάκις. Εἶτα ἐνδίδων εἰς τὰς μικρὰς θωπείας τοῦ παιδίου, ἤρξατο παίζων μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τὰς χρυσιζούσας λάμπεις τοῦ ὀνυχοῦ ἡλίου.

Δέκα μόνις λεπτὰ παρήλθον, ἀφότου ὁ κόμης Δελασέρ ἐξῆλθε τῆς ἐπαύλεως, ὅτε ὁ ὑποκόμης Σανζάκ ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ περιπάτου. Ἄμα ὡς διέβη τὴν κιγκλιωτὴν τοῦ κήπου θύραν συνήτησεν ἄνδρα, ὅστις ἦτο συνάμα κηπουρὸς καὶ προσωρινὸς θαλαμηπόλος αὐτοῦ. Ὁ θεράπων ἐφαίνετο τεθλιμμένος.

— Ἀναβῆτε γρήγορα, κύριε, ἀναβῆτε, γρήγορα, εἶπεν εἰς τὸν πρεϊστάμενον αὐτοῦ μὲ τεταραγμένην φωνήν.

— Τί συμβαίνει λοιπόν ; ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης.

— Ἡ Ἰωάννα θὰ σὰς τὸ εἶπῃ, κύριε, ἐγὼ δὲν γνωρίζω τίποτε.

Ὁ ὑποκόμης εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, χωρὶς νὰ φανῆ οὔτε τεταραγμένος οὔτε ἀνήσυχος.

Ὁ κ. Σανζάκ ἦγε τότε τὸ εἰκοστὸν ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας. Ἦτο ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, καὶ καλοκαμωμένος, εἶχε τὴν κόμην καὶ τὸν πώγωνα μέλανα καὶ τὸ πρόσωπον χαλκόχρουν ὡς Ἰσπανός. Ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς τοῦ προσώπου καὶ τῶν ἄλλων χαρακτηριστικῶν αὐτοῦ ἦτο ὠραῖος, ἀλλ' ἐν τῷ συνόλῳ εἶχε τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἀποδιώκον τὴν συμπάθειαν, τὸ φυσικὸν τοῦτο ὁμως ἐλάττωμα εἶχε διορθώσει ὡς ἐκ τῆς μετὰ τοῦ καλοῦ κόσμου συναναστροφῆς αὐτοῦ, εἶχε δὲ τὸ προτέρημα νὰ καταστρέφῃ πᾶσαν ἀντιπαθητικὴν ἐντύπωσιν. Οἱ μέλανες αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ εἶχον παράδοξον λάμψιν κολάζουσαν τὴν ἔκφρασιν τοῦ βλέμματός. Ἡ ἔκφρασις ὁμως αὐτῆ, ἦν ἐγνωρίζε νὰ καθιστᾶ πρηνῆ, οὔτε ἠδέϊα ἦτο οὔτε

περιπαθῆς. Εἶχε τι τὸ εἰρωνικόν, τὸ ἀμφίβολον, ὅπερ προσέβαλλε τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ παρατηρητοῦ. Τοῦτο ἄλλως ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὸ προσποιητὸν καὶ τὸ στωικὸν τοῦ μειδιάματος αὐτοῦ.

Βεβαίως ὁ ὑποκόμης Σανζάκ ἠδύνατο νὰ ἦναι ἀντικείμενον ἐρωτος στιγμιαίως γεννηθέντος καὶ στιγμιαίως ἐκπνεύσαντος, ἀλλ' οὐδὲν ἦτο ἰκανὸς εἰς ἐρωτὰ σταθερὸν, ἀρκούντα εἰς ἰκανοποίησιν γυναικός.

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πρώτου πατώματος, ἡ Ἰωάννα περιεποιεῖτο τὴν κυρίαν αὐτῆς, ἣν εἶχεν ἐγείρει καὶ κατακλίνει ἐπὶ ἀνακλίντρου. Ἡ κόμησα δὲν εἶχεν εἰσέτι συνέλθει, ὡς ἦτο δ' ἄδρανῆς, καὶ λευκὴ ὡς χιὼν, ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῆ ὡς νεκρά.

— Ἄ ! κύριε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ἰδοῦσα εἰσερχόμενον τὸν κύριον αὐτῆς, νὰ ἤρχεσθε γρηγορότερα, νὰ ἦσθε ἐδῶ...

Ὁ ὑποκόμης ἐπλησίασε τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

— Ἐπαθε συγκοπὴν, προξενηθεῖσαν βεβαίως ὑπὸ τοῦ θάλπου καὶ τῆς ἐλλείψεως ἀέρος.

Καὶ ἀνείξας παράθυρον ἐπανῆλθε παρὰ τῆς κομῆσης.

— Ἐκινήθη ὀλίγον, τῷ εἶπεν ἡ Ἰωάννα, καὶ θὰ συνέλθῃ· ἰδέτε, τὸ στῆθός της σάλευει, θ' ἀρχίσῃ ν' ἀναπνέη.

— Ναί, καὶ θὰ περάσῃ τὸ κακόν, ὑπέλαβεν ὁ κόμης.

— Ἄ ! ἐφοβήθη ὅτι ἀπέθανεν ἡ κόμησα, ὅτι τὴν εἶχε ὀλοφρονῆσει ἐκεῖνος.

— Τί ; τί λέγεις ; ποῖον ἔνοση ;

— Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἦλθε πρὸ ὀλίγου καὶ πῆρε τὸ παιδί.

Ὁ ὑποκόμης δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνασκιρτήσῃ.

— Ὁ κόμης Δελασέρ ! ἐψιθύρισε. Ἐ-λα, λέγε τί συνέβη ; προσέθεσεν.

Καὶ ἐνῶ αὐτὸς ἐξηκολούθει νὰ φέρῃ εἰς τὴν ρίνα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς λευκὸν ρινόμακτρον βεβρεγμένον εἰς ὄξος, ὅπερ ἀνέπνεεν αὐτῆ, ἡ Ἰωάννα διηγήθη τινὶ τρόπῳ ἀνήρ, ἄγνωστος αὐτῇ, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἀνέβη εἰς τὸ αἶκμα τῆς κυρίας αὐτῆς, μετ' ὅλας τὰς προσπαθείας της νὰ τὸν ἐμποδίσει.

— Ἐμείνε μετὰ τὴν κυρίαν ἕως εἰκοσι λεπτῶν, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰωάννα· τοὺς ἤκουα νὰ ὁμιλοῦν πολὺ δυνατὰ, μάλιστα ἐκεῖνος· δὲν ἠμπόρεσα ν' ἀκούσω τί ἔλεγον, ἐνόησα ὁμως ὅτι ἡ κυρία ἐγνωρίζε τὸν ξένον. Ἐσκέφθη νὰ φωνάξω τὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος εἰργάζετο εἰς τὸν κήπον.

— Καὶ ἐν τῷ ἔκαμες ;

— Ἐφοβούμην μήπως ὀσαρεστήσω τὴν κυρίαν καὶ ἔπειτα ποῦ νὰ μαντεύσω ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦλθε διὰ νὰ πάρῃ τὸ παιδί ;

— Ἐξῆκολούθει.

— Ἦμουν κάτω καὶ παρετηροῦσα μὴπως ἔρχεσθε, ὅταν ἐξαφνα ἤκουσα τὴν κυρίαν νὰ φωνάζῃ : « Χάριν ζητῶ, λυπήσου με », εὐθὺς δὲ εἶδα τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον μὲ τὸ παιδί ἐπὶ τὴν ἀγκυλιά, ὁ ὁποῖος ἐπέρασεν ἀπ' ἐμπρός μου καὶ ἔτρεχε γρήγορα πρὸς τὸ λαγαδί. Ἀκόμη τὸν ἐβλεπα ποῦ ἔφευγεν, ὅταν ἡ κυρία ἔβγαλε φοβερὴ φωνὴ καὶ ἐπειδὴ ἐφοβήθη ἔτρεξα νὰ ἰδῶ τί τρέχει.

Κατὰ πρώτην φοράν ἐνόμισα ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τὴν ἐκτύπησε μὲ μαχαίρι, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔβλεπα αἷμα καὶ δὲν εὗρισκα καμμίαν πληγὴν, ἔλαβα θάρρος. . .

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ κόμησσα κατελήφθη ὑπὸ σπασμοῦ καὶ παρατεταμένος στεναγμὸς ἐξέφυγε τοῦ στόθους τῆς. Συνήρχετο, ὡς εἶχεν ἀναγγεῖλει ἡ Ἰωάννα. Καὶ ναὶ μὲν ἦτο εἰσέτι ἀδύνατος ἡ ἀναπνοὴ καὶ ἐστενωχωρημένη, ἀλλ' ἡ λειτουργία τῶν πνευμόνων βαθμηδὸν ἐπανήρχετο τακτικῶς.

Ὅλιγα λεπτὰ παρήλθον εἰσέτι, μεθ' ὃ ρόδου χροιά ἤρξατο ἐξαπλουμένη ἐπὶ τῶν παρεῖων καὶ τῶν χειλέων τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἥτις ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς. Κατὰ πρῶτον ἡ συνελθούσα προσέβλεψε περὶ ἐαυτῆν ἐκπληκτῶς καὶ τετρομαγμένη, εἶτα δ' ἔθηκε πολλὰς τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ παγεροῦ αὐτῆς μετώπου. Ἐκ τῶν νευρικῶν κινήσεων τῆς φυσιογνωμίας ἐνόησε τις ὅτι ἐπειράτο νὰ συγκεντρώσῃ τὸ μνημονικὸν αὐτῆς.

— Τί, ὄνειρεύομαι; εἶδα ἄρα γε φοβερὸν ὄνειρον! ἐψιθύρισεν.

Αἶφνης ἠγέρθη εἰς τοὺς πόδας τρέμουσα καὶ παρατηρούσα βλοσυρῶς. Ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆς κόμη λελυμένη ἐκμάτιζεν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς. Ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ὡς πάνθηρ ὤρμησεν εἰς τὸ γειτονικὸν ὠμάτιον. Σχεδὸν ἀμέσως καὶ ἐτέρα ἠκολούθησε κραυγὴ, σπαρακτικωτέρα, εἶτα ἐφάνη κλονουμένη καὶ μόλις στηριζομένη εἰς ἐαυτήν, ἔχουσα δὲ τὰ χαρακτηριστικὰ φρικωδῶς παραμορφωμένα ὑπὸ τῶν νευρικῶν σπασμῶν. Ἐπροχώρησεν ὀλίγον εἰσέτι οἰνοει συρομένη καὶ κατέπεσεν ἐπὶ ἑδράνου παρατεταμένον ἀφήσασα στεναγμῶν.

— Ἄφες μας μόνους, εἶπεν ὁ ὑποκόμης τῇ Ἰωάννᾳ.

Ἡ θεραπεινὴς ἔριψεν ἐπὶ τῆς κυρίας αὐτῆς βλέμμα οἴκτου καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου.

Ὁ κύριος Σανζάκ διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος, σιωπηλός, εἶτα δὲ πλησιάζας ἠρέμα τὴν κόμησσαν :

— Ἐλα, ἔλα, τῇ εἶπεν, ἔλα εἰς τὸν ἐαυτὸν σου.

Ἀνεπήδησεν αὐτὴ, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ ὀφθαλμούς ἀπαστράπτοντας ὡς ἀνημμένοι δαυλοὶ προσήλωσε τὰ βλέμματά τῆς ἐπὶ τοῦ ὑποκόμητος.

— Λοιπὸν; ὑπέλαβεν οὗτος.

— Μήπως δὲν εἰξέυρεις τί συνέβη; ἠρώτησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ.

— Εἰπέ μοὶ το.

— Ἦλθεν ὁ σύζυγός μου, ἐνόμισα ὅτι ἐμέλλε νὰ μὲ φονεύσῃ... Λοιπὸν ὄχι, δὲν μὲ ἐκτύπησεν, ἀλλ' ἠρκέσθη νὰ μὲ ἐκμηδενίσῃ διὰ τῆς ἀποστροφῆς καὶ τῆς περιφρονήσεώς του.

— Τί πρὸς σέ;

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀφῆκε ὀξὺν καγχασμόν.

— Ἄ! Ἄ! ὑπέλαβεν, ἠξέυρεις διατί ἦλθεν ἐδῶ ὁ κόμης Δελασέρ; Ἦλθε καὶ ἔλαβε τὴν θυγατέρα μου! Δὲν εἶναι πλέον ἐδῶ ἡ κόρη μου, τὴν ἐπῆρεν, ἀκούεις; Τὴν ἐπῆρε, μοῦ τὴν ἤρπασε καὶ μοὶ εἶπε: «Δὲν θὰ τὴν ἴδῃς πλέον!» Ἄ! εἶμαι κατηραμένη, ναί, κατηραμένη!

[Ἐπεται συνέχεια].

Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΓΟΡΗΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ LONGFELLOW).

Μὴν ἐμπιστευεσθαι τὸ σῶμά σου εἰς τοὺς ἰατροὺς, διότι ἐντὸς μιᾶς δεκαπενθημερίας θὰ κάμουν τὰ πτωχὰ σου τὰ κόκκαλα νὰ περιπατοῦν χωρὶς σάρκα, καὶ μετὰ μίαν ἑβδομάδα τὴν ψυχὴν σου νὰ περιπατῇ χωρὶς σῶμα. SHINLEY.

Ἐξῆ πρό τιων ἐτῶν ἐν τῇ πόλει Περιγόρη ἀγαθὸς τις συμβολαιογράφος, ἀπόγονος ἀρχαιοτάτης πλὴν ἐκπεσάσης οἰκογενείας καὶ κάτοικος ἐνός τῶν πτωχῶν ἐκείνων ὑπὸ τοῦ χρόνου ὀλονέν φθειρομένων οἴκων, τοὺς ὁποίους βλίονεν τὴν ἀνακαλῆ εἰς τὴν μνήμην του τοὺς καλοὺς ἐκεῖνους καιρούς, καθ' οὓς ἐξῆ ὁ πρόπαππος καὶ ἡ μάμμη του. Ἦτο ἄνθρωπος ἀκακοῦ καὶ βλακωδῶς ἤθους. Πατὴρ οἰκογενείας, ἀλλ' ὄχι καὶ κεφαλὴ αὐτῆς, διότι ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του ἡ «ὄρνιθα ἐκακκάβριζε δυνατώτερα ἀπὸ τὸν πετεινόν», καὶ οἱ γείτονές του λόγον ποιοῦμενοι περὶ τοῦ συμβολαιογράφου, ἀνυψοῦντες τοὺς ὤμους ἀνεφώνουν: «Ὁ καυμένος! τὰ σπυροῦνια του ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἀκόνισμα». Ἐν συντόμῳ, μ' ἐνοεῖται, καλοὶ μου ἀναγνώσται· ὁ πτωχὸς συμβολαιογράφος μας ἦτο ὅλος ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς γυναικούλας του.

Μὴ εὗρισκων λοιπὸν ἡσυχίαν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀνεζήτησεν αὐτήν, ὡς ἦτο φυσικὸν εἰς τὴν θέσιν του νὰ πράξῃ, καὶ ἐπὶ τέλους ἀνεκάλυψε τόπον ἀναπαύσεως μακρὰν τῶν μεριμνῶν καὶ τοῦ θορύβου τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου. Ὁ τόπος οὗτος ἦτο εἰς ἓν καφενεῖον ἅμα καὶ καπηλεῖον, μικρὸν ἀπέχον τῆς πόλεως, ὅπου καθ' ἐσπέραν κατέφευγεν ὡς εἰς ἄσυλον, διὰ νὰ καπνίσῃ τὴν πίπαν του, νὰ πίνῃ κανέν σερμπέτι καὶ νὰ παίξῃ τὸ ντόμινο, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ ἀγαπητόν του παιγνίδι. Ἐκεῖ συνήντα τοὺς εὐθύμους καὶ πολυαγαπημένους συντρόφους του ἤκουε τὰ διαδιδόμενα τὴν ἡμέραν ἐκείνην φλυαρήματα, ἐγέλα ὅτε ἦτο εὐδιάθετος, εὗρισκε παρηγορίαν ὅτε ἦτο μελαγχολικὸς καὶ ἐξέφερε πάντοτε τὰς ἰδέας καὶ τὰ φρονήματά του, χωρὶς καθόλου νὰ φοβῆται μὴ ἐμποδισθῇ ἀπὸ ἀνουςίαν τινὰ ἀντίρρησην.

Ἐπιστήθιος φίλος τοῦ συμβολαιογράφου ἦτο οἰνεμπόρος τις, ὅστις ἐξῆ εἰς ἀπόστασιν μιᾶς λευγῆς ἀπὸ τῆς πόλεως καὶ ὅστις πάντοτε διήρχετο τὰς ἐσπέρας του εἰς τὸ καφενεῖον καὶ καπηλεῖον ἐκεῖνο. Ἦτο χονδρὸς, σωματώδης ἄνθρωπος, καταγόμενος ἐκ καθροῦ γαλλικοῦ αἵματος καὶ γόνος κωμικοῦ τινος ἠθοποιῦ, ὅστις ἀπήλαυνεν ὑπολήψεώς τινος εἰς τὸ εἶδός του.

Δὲν εἶχε δὲ αὐτὸς ἄλλο τι ἀξιοσημείωτον ἢ τὸ ὅτι ἦτο πάντοτε εὐθύμου καὶ διασκεδαστικοῦ χαρακτῆρος, ἠγάπα νὰ παίξῃ τὰ χαρτάκια καὶ σφοδρὰν ἠσθάνετο κλίσιν εἰς τὸ νὰ δοκιμάσῃ συχνὰ πυκνὰ καὶ γενναίως τὰ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου κατασκευαζόμενα ποτὰ συγκρίνων αὐτὰ μὲ τὰ παρ' ἄλλων πωλούμενα εἰς ἄλλα μέρη.

Ἐπειδὴ δὲ «ὀμιλῆσαι κακαὶ φθείρουσιν ἤθη χρηστά», αἱ κακαὶ τοῦ οἰνεμπόρου συνήθειαι μετεδόθησαν ἀνεπαισθητῶς καὶ εἰς τὸν ἀγαθὸν συμβολαιογράφον μας καὶ πρὶν ἢ

καλὰ καλὰ τὸ καταλάβῃ, ἠσθάνθη ὅτι ἦτο κυριευμένος ἀπὸ αὐτὰς, ὅτι εἶχεν ἀποσυνεθίσει τὸ ντόμινο καὶ τὸ σερμπέτι του καὶ ὅτι χειροπόδαρα εἶχε παραδοθῆ εἰς τὸ πικέττο καὶ τὸ γλυκὺ καὶ μυρωδάτο κρασί.

Συχνάκις τῶνόντι συνέβαινεν, ἀφοῦ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἔμεινον εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον, νὰ γίνωνται τόσον πολὺ φιλόφρονες καὶ εὐγενεῖς πρὸς ἀλλήλους, ὥστε σωστὴν σωστὴν ἡμίσειαν ὥραν ἔχονον ἰστάμενοι εἰς τὴν θύραν αὐτοῦ καὶ φιλικῶ τῷ τρόπῳ φιλονεικοῦντες περὶ τοῦ τίς ὄφειλε νὰ συνοδεύσῃ τὸν ἄλλον μέχρι τῆς κατοικίας του.

Ἄστειοι δὲ τινες διηγοῦνται ὅτι ὠραία τινὰ τοῦ Μαΐου ἐσπέραν, ἀφοῦ οἱ καλοὶ μαθηταὶ ἐτσούξαν ὀλίγον περισσότερον τοῦ συνήθους καὶ ἡ πολλὰκις κατὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῆς φιλονεικία διηγέρθη καὶ πάλιν τόρα, ἐνθαρρυνόμενοι φαίνεται εἰς τοῦτο καὶ ὑπὸ τῆς λαμπρότητος τοῦ φωτός πανσελήνου καὶ ὑπὸ τῆς ὀρεσερότητος τῆς νυκτερινῆς αὐραὸς καὶ ἐθεάθησαν ὑπὸ πολλῶν τῶν πρῶιαν τῆς ἐπιούσης ἔτι καθ' ὁδόν, πορευόμενοι πλέον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συμβολαιογράφου, ὅστις ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν μάλλον ἐπίμονον φιλοφροσύνην τοῦ φίλου του, ἀφοῦ ἀμφοτέρω ἐξενύκτισαν συνοδεύοντες ἀλλήλους μέχρι τῶν οἰκιῶν των καὶ τοῦτο ἐκ τῆς μεγάλης των ἀγάπης, ἐπαναλαμβάνοντες ἵνα μὴ φανῆ ἦττον φιλόφρων ὁ μὲν τοῦ δέ.

Ἄν καὶ ὁ τρόπος οὗτος τοῦ ζῆν ἦτο ἀρκετὰ καλὰ σύμφωνος πρὸς τὴν νοθρὰν καὶ φλεγματικὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ οἰνεμπόρου, μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἤρχισε νὰ φέρῃ ἄνω κάτω τὸν μάλλον εὐαίσθητον ὀργανισμόν τοῦ συμβολαιογράφου καὶ ἐπὶ τέλους ἐχαλάρωσε τόσον ἐντελῶς τὸ νευρικὸν αὐτοῦ σύστημα, ὥστε ἔχασε τὴν ὀρεξίν του, ἐγίνε κατισταχὸς καὶ ὠχρὸς, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ.

Ἄπειροι μελαγχολικαὶ ἰδέαι ἐβασάνιζον αὐτὸν τὴν ἡμέραν, τὴν δὲ νύκτα τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἄλλοκοτοὶ μορφαὶ εἰσέδουν διὰ τῶν παραπετασμάτων εἰς τὴν κλίνην του καὶ ὅτι ὁ ἐφιάλτης δὲν ἔπαυε νὰ ρογχαζῆ πλησίον τῶν ὠτων του. Ὅσον δὲ περισσότερον ἐχειροτέρευεν ἡ κατάστασις του αὐτῆ, τόσον αὐτὸς ἐκάπνιζε καὶ ἐμεθύσκετο περισσότερον. Καὶ ὅσα περὸς ἄλλο ἐκάπνιζε καὶ ἔπινε, τόσῳ φυσικῶ τῷ λόγῳ, ἐχειροτέρευεν. Ἡ σύζυγός του, ὅτε μὲν παρωργίζετο κατ' αὐτοῦ, ὅτε δὲ τὸν ἐπέπληττε, καὶ ὅτε τὸν παρεκάλει, ἀλλὰ τὰ πάντα εἰς μάτην.

Τὸ μόνον αὐτῆς κατόρθωμα ἦτο ὅτι κατέστησε δι' αὐτὸν τὴν οἰκίαν του παρὰ πολὺ στενόχωρον καὶ οὕτως ἠναγκάζετο νὰ καταφεύγῃ, ὡς εἰς ἀληθῆς αὐτοῦ ἄσυλον, εἰς τὸ καπηλεῖον. Κατεσυνέτριψε κατὰ γῆς τὰς μαύρας πίπας του, ἀλλ' αὐτὸς τὰς ἀντικατέστησε μὲ μίαν κοντούτσικην, τὴν ὁποίαν διὰ νὰ φυλάττῃ ἀσφαλέςτερον ἠδύνατο νὰ φέρῃ ἐντὸς τοῦ θαλακίου τοῦ ὑπενόουτου του.

Ὅτω βαθμηδὸν ὁ δυστυχὴς συμβολαιογράφος κατεβάλλετο φυσικῶς τε καὶ ἠθικῶς καὶ ὡς ἐκ τῶν κακῶν ἐξῆν του καὶ ὡς ἐκ τῶν οἰκογενειακῶν του δυσαρρεσιῶν καὶ κατήνησεν ἐντελῶς ὑποχονδριακός.

Ἐφρατζετο ὅτι ἐμέλλε ν' ἀποθάνῃ, καὶ γρηγόρα μάλιστα, καὶ ὅτι ἀλληλοδιαδόχως

ἐπασχεν ἀφ' ὅλας τὰς ἀσθενείας, αἵτινες ἐπέρχονται εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Πᾶς διαβατικὸς πόνος δι' αὐτὸν ἦτο ἐπίφοβον σύμπτωμα, πᾶσα μετὰ τὸ γέυμα ἀνησυχητικὴ συναίσθησις ἀσφαλὲς καὶ βέβαιον προγνωστικὸν θανατηφόρου νοσήματος.

Εἰς μάτην οἱ φίλοι αὐτοῦ προσεπάθειον νὰ τὸν μεταπέσωσι διὰ τοῦ λόγου καὶ εἶτα νὰ καταγελοῦσιν αὐτὸν διὰ τὰς ἀλλοκότους φαντασιοπληξίας του. Διότι, πότε ἡ ἀσειότης ἢ ὁ λόγος ἐθεράπευσαν τὴν ἀσθενοῦσαν φαντασίαν; Ἡ μὲν πρὸς αὐτοὺς ἀπάντησις του ἦτο: « Ἀφήσατέ με μόνον καὶ ἤσυχον· ἐγὼ γνωρίζω καλλίτερα ἀπὸ σᾶς ἀπὸ τί πάσχω ».

Οὕτω, φίλοι ἀναγνώσται, εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε μετὰ τὴν μεσημβρίαν ἡμέρας τινὸς τοῦ Δεκεμβρίου, ἐνῶ αὐτὸς ἐκάθητο θλιβερῶς ὄνειροπολῶν ἐντὸς τοῦ γραφείου του καὶ περιτετυλιγμένος μ' ἐπενδύτην καὶ φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σκουῖρον, τοὺς δὲ πόδας ἔχων κεχωσμένους ἐντὸς τοῦ ζεύγους ἐκ γούνας ἐμβάδων, διτροχον ἀμάξιον ἐσταμάτησε παρὰ τὴν θύραν του καὶ βροντερὰ κρούσις αὐτῆς ἐξώθεν, ἐξήγειρεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν μελαγχολικῶν ὄνειροπολήσεών του. Ἦτο μύνημα παρὰ τοῦ φίλου του οἰνοπώλου, ὅστις τὴν προλαβοῦσαν νύκτα εἶχεν αἴφνης προσβληθῆ ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ καὶ ἐπειδὴ ὄλονεν ἐχειροτέρευεν, ἔστειλε τὴν τὴν προσκαλῶν ἐν μεγίστῃ βίᾳ τὸν συμβολαιογράφον, ἵνα συντάξῃ τὴν τελευταίαν θέλησιν καὶ τὴν διαθήκην του.

Ἡ περίστασις ἦτον ἐπείγουσα καὶ οὔτε πρόσαιον πρὸς ἀποφυγὴν ἐπέτρεπεν, οὔτε ἀναβολὴν. Ὅθεν δέσας ὁ συμβολαιογράφος μανδύλιόν τι περὶ τὸ πρόσωπον καὶ κομβωθεὶς μέχρι τῆς σιαγόνας ἐπήδησεν ἐντὸς τοῦ δόφρου καὶ ἄφισε, ἂν καὶ οὐχὶ χωρὶς μελαγχολικοῦ τινος προαισθήματος καὶ ὑποψιῶν ἐν τῇ καρδίᾳ του, νὰ τὸν φέρωσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του οἰνεμπόρου.

Ὅτε ἐφθασεν ἐκεῖ, εὖρε τὰ πάντα εἰς μεγίστην ταραχὴν. Εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν ἔτρεξε μετὰ σπουδῆς πρὸς συνάντησιν τοῦ φαρμακοποιοῦ, ὅστις τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην κατέβαινε τὴν κλίμακα μὲ πρόσωπον κατεβασμένον καὶ μακρόν, ὅσον καὶ οἱ βραχιονεῖς του αὐτοῖ, καὶ μὲ φαρμακευτικὸν τι ἐργαλεῖον ἀνὰ χεῖρας, κᾶπως ἔτι μακρότερον. Μετὰ τινὰ περαιτέρω ἀκόμη βήματα ἀπῆντησε τὸν οἰκοδεσπότην—καθότι ὁ οἰνεμπόρος ἦτο γεροντοπαλλῆκαρον ἄγαμον— τρέχοντα ἄνω καὶ κάτω καὶ συστρέφοντα τὰς χεῖρας ἐκ τοῦ φόβου μὴ ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἤθελεν ἀφίσει τὰ κῶλα πρὶν φθάσῃ νὰ κάμῃ τὴν διαθήκην του. Μετ' οὐ πολὺ ὁ φίλος μας συμβολαιογράφος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον τοῦ ἀσθενοῦντος φίλου του καὶ εὖρεν αὐτὸν συνταραττόμενον καὶ συστρεφόμενον ὑπὸ τεραστίαν σωρείαν κλινωσκεπαγμάτων, ἐν τῷ παροξυσμῷ τοῦ πυρετοῦ, καὶ μεγαλοφῶνως ζητοῦντα νὰ τῷ δώσῃ μίαν ρουφηματιᾶν νερὸ κρύον. Ὁ συμβολαιογράφος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, θεωρήσας τοῦτο ὡς ἀπαίσιον σύμπτωμα, καθότι πρὸ δέκα ἐτῶν ὁ οἰνεμπόρος εἶχε πάθει ἀπὸ εἰδῶς τι ὑδροφοβίας, ἣτις ἐφάνη ὅτι αἴφνης ἐγκατέλειπε αὐτόν.

Ὅτε ὁ ἀσθενὴς εἶδε τὸν ἴσταντο παρὰ τὴν κλινὴν του ἐξέτεινε τὴν χεῖρά του καὶ ἀνέκραξε:

— Ἀχ! ἀγαπητέ μου φίλε! Τέλος πάντων ἤλθες; Βλέπεις; τετέλεσται πλέον δι' ἐμένα! Ἐφθασες ἴσα ἴσα ἐγκαίρως διὰ νὰ συντάξῃς ἐκεῖνο— ἐκεῖ τὸ διαβατήριόν μου! Ἀχ! Τί μεγάλη ζέστη κάμνει ἐδῶ μέσα! νερό! νερό! νερό! δὲν εὐρίσκειται κανεὶς νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ σταλαγματιὰ κρύον νερό;

Ἐπειδὴ δὲ ἡ περίστασις ἦτο ἐπείγουσα, δὲν ἀνέβαλεν ὁ συμβολαιογράφος τὴν δέουσαν προπαρασκευὴν τῶν πρὸς γραφὴν ἀναγκαίων καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἡ τελευταία θέλησις καὶ ἡ διαθήκη τοῦ οἰνεμπόρου συνετάχθη κατὰ τὸν προσήκοντα τύπον, αὐτοῦ τοῦ ἰδίου συμβολαιογράφου ὀδηγοῦντος τὴν χεῖρα τοῦ ἀσθενοῦς, ἐνῶ οὗτος ἔθετε κάτωθι τοῦ ἐγγράφου ὡς ὀρθοσκοπέσματα τὴν ὑπογραφήν του.

Ἐφ' ὅσον δὲ πρέθειαιεν ἡ ἐσπέρα, ἐπὶ τοσοῦτον ἐχειροτέρευεν ἡ κατάστασις τοῦ οἰνεμπόρου καὶ ἐπὶ τέλους κατήντησε φρενήρης ἀναμινγῶν εἰς τ' ἀσυνάρτητα παραληρήματά του περικοπᾶς ἐκ τοῦ « Πιστεύω » καὶ τοῦ « Πάτερ ἡμῶν » μετὰ τῶν συνειδηζομένων ἐν τῷ καπηλείῳ καὶ ἐν καιρῷ τῆς χαρτοπαιξίας ἀναφωνήσεων.

— Πρόσεξε! πρόσεξε! Ἐκεῖ, τόρα... Πιστεύω εἰς... Πῶπ! Τίγκ... Λίγκ... Λίγκ! Δός μοι λιγάκι ἀπ' ἐκεῖνο! Ἐκατὸ δέκα! Ἐ! σύ, γεροκάπηλε! τὸ κρασί αὐτὸ εἶνε φαρμάκι... Σεῦρω τῆς κατεργαριᾶς σου! Εἰς μίαν ἀγίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν! Καλά, καλά, θὰ δοῦμε! ἀνόητε! Νὰ ἔχῃς μιὰ τέτταρα ματζόρε καὶ τὸ ἐπτὰ κοῦπα καὶ νὰ ξεφυλλίσῃς τὸ ἐπτὰ! Μὰ τὸν Ἅγιον Ἀντώνιον! Καπότο! Καπότο! Ἐμεινες 'ς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ! Χά! χά! χά!... Σοῦ τὸ 'πα ἐγὼ! Τὸ ἤξευρα πολὺ καλά. Ἐκεῖ, ἐκεῖ. Μὴ μὲ διακόπτετε!... Ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν αἰώνιον.

Μὲ τὰς λέξεις αὐτάς ἐπὶ τῶν χειλέων ἐξέπνευσεν ὁ πτωχὸς οἰνοπώλης. Ἐν τῷ μεταξῷ τούτῳ ὁ συμβολαιογράφος ἐκάθητο κύπτων πρὸς τὸ πῦρ τῆς θερμάστρας καὶ πλήρης τρόμου ἐκ τῆς φοβερᾶς ταύτης σκηνῆς, ἣτις παρίστατο ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀγωνιζόμενος, ἵνα διατηρῇ τὴν γενναϊότητά του μὲ κανὲν ποτήριον κωνίακ.

Ἦδη εἶχον διεγερθῆ οἱ φόβοι του καὶ ἡ ἰδέα ὅτι τὸ νόσημα ἦτο κολλητικὸν διέπτατο διὰ τοῦ συγκεχυμένου πνεύματός του. Διὰ νὰ καθησυχάσῃ τὰς κακὰς ταύτας ἰδέας, ἤνκφε τὴν πίπαν του καὶ ἤρχισε νὰ εἰσιμαζῆται διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην στραφεὶς πρὸς αὐτόν ὁ φαρμακοποιός, εἶπε:

— Τί τρομερὸς ἀρρωστόκακος! Ἡ ἀσθένεια φαίνεται ὅτι ὄλονεν ἐξκαπλόνει.

— Ἡ ἀσθένεια; ἀνεφώνησεν ὁ συμβολαιογράφος, ποιῶν κίνημα ἐκπλήξεως.

— Χθὲς τὰ κακάρωσαν δύο, καὶ σήμερον τρεῖς! Αὐριοὶν τίς ξεῦρε πόσοι! ἐξηκολούθησεν ὁ φαρμακοποιός, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ συμβολαιογράφου. Πελοῦ ἀρρωστόκακος, κύριέ μου, πολὺ!

— Μὰ τί ἀσθένεια εἶνε αὕτη; Τί ἀσθένεια ἀφήρησεν τὸν φίλον μου ἐδῶ, τόσο ἀίφνηδῶς;

— Τί ἀσθένεια; Νῶ, ἡ ὄστρακιά! Περὶ τούτου νὰ εἰσθε βέβαιοι!

— Καὶ εἶνε κολλητικὴ;

— Διάβολε! Κολλητικὴ λέγει; κολλητικὴ; σὺν ψυρόκολλα!

— Τότε λοιπὸν τὴν ἐπάθα! Εἶμαι χαμένος ἄνθρωπος! ἀνεφώνησεν ἐντρομος ὁ συμβολαιογράφος, θέτων τὴν πίπαν του ἐντὸς τοῦ θυλακίου τοῦ ὑπενδύτου του καὶ ἀρχήσας νὰ περιπατῇ ἀπὸ τὸ ἐν μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου τοῦ δωματίου ἐν ἀπελπισίᾳ. Εἶμαι χαμένος, ἀποθνήσκων ἄνθρωπος! Μὴ μ' ἀπατάτε! Δὲν θὰ μ' ἀπατήσετε, εἰ; Τί εἶνε; πῶς εἶνε τὰ συμπτώματά της;

— Ἐνας ὄριμὸς, καυστικὸς πόνος εἰς τὸ δεξιὸν πλευρόν, εἶπεν ὁ φαρμακοποιός.

— Ἀχ! τί τρελλὸς ποῦ εἶμαι καὶ ἤλθα ἐδῶ! Πήγαίνέ με εἰς τὴν οἰκίαν μου, δι' ἀγάπην Θεοῦ! Πήγαίνέ με εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ἄφησέ με ἐκεῖ, ἐκεῖ ν' ἀποθάνω εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς οἰκογενείας μου!

[Ἐπειτα τὸ τέλος].

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΑΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρία Οὐρ. Π. Καρπενήσιον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Γνωρίζατέ μας διὰ δελταρίου, παρακαλοῦμεν, τὰ βιβλία, διότι ἡ ἐπιστολή σας ἀπωλέσθη. — Κυρία Ἀμαλ. Κ. Ν. ἀύψιον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξις ἀπεστάλη. — κ. Γ. Σ. Γ. ὕθειον. Ἀπεστάλησαν τὰ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου μέχρι σήμερον φύλλα. — κ. Ε. Ρ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐνεγράφη ὁ ἐν Κοτῶν κ. Π. Σ. Τῶν κ. Π. Ρ. ἀποστέλλεται ἀπ' εὐθείας τὸ φύλλον. Ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει ἀμφοτέραι αἱ ἐπιστολαί σας. Περιμένοντες ἐκκαθάρισιν. — κ. Π. Κ. Λευκάδα. Ἐλήφθη ἀντίμιον φύλλον. Ἀπωλεσθέντα διεγράψαμεν. — κ. Π. Ζ. Δ. Νύσσων. Ἐλήφθησαν φύλλα 2 βιβλία ἀποστέλλονται. — κ. Σ. Υ. Ἰάλας. Ἐλήφθησαν. Λαμβάνετε τὸ φύλλον ἀπὸ 1ης 88ρίου. Ἐγράψαμεν. — κ. Δ. Κ. καὶ Β. Μ. Ἐνταῦθα. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστουνίων, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρῶν εἰδῶν. **Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.**

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἀπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευασμένη καὶ πωλουμένη κατ' ὅκαν εἰς συγκρατατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξαιρητικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » ἀντὶ φρ. 50. — Ἐπίσης καὶ τὰ Ἄπαντα τοῦ Σουρή (τόμοι 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἐκαστὸς τόμος ἰδιαίτερος φρ. 2.50.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 63. Βισάντιο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλθαζία, Νέκταρ, Βορῶ, Ζαμάικα. Οἶνοι κοινὸι πρὸς 80 λεπτά τὴν ὀκάν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαυρινωδῶδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκεται πλούτος ὀκνεῶν ὑελουογικῆς, κρυσταλλουογικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπεσκέφθη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐπέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο με κομψά, εὐθηνά καὶ ὠραία σκευή καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινῆ τῆς τε πρωτεύουσῃς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὠρισμαίαι.

ΟΙΝΟΙ

ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΓΕΑ ΟΙΝΟΠΟΙΟΥ ΕΙΟΥ ΑΔΕΛ. Σ. ΠΑΠΑΝΙ ΚΟΛΑΟΥ. Οἱ ἀγνοὶ καὶ εὐώδεις ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ ΟΙΝΟΙ καὶ ἰσπινθηροβόλοι καὶ ἀρρώδης ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ τοῦ Οἰνοποιείου τούτου βραβευθέντες ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων, πωλοῦνται εἰς τὸ ἀριστούστατον Πρακτορεῖον Καταναλώσεως, κείμενον ἐν τῇ ὁδῷ Προαστείου ἀριθ. 3 παραπλεύρως τοῦ Θεάτρου τῶν Κομωδῶν.

Καμπανίτης ἡ φιάλη Δρ. 4. — Καμπανίτης ἡ 1/2 Δρ. 2,50. — Οἶνος λευκὸς 4 ἐτῶν ἡ φιάλη Δρ. 1. — Οἶνος λευκὸς 2 ἐτῶν ἡ ὄκα λεπ. 80. — Οἶνος μέλας 4 ἐτῶν ἡ φιάλη λεπ. 80. — Οἶνος μέλας 2 ἐτῶν ἡ ὄκα λεπ. 60. Ἐπιστρεφόμενης τῆς φιάλης ἀποδίδονται λεπ. 25.

Διὰ ποσὰ ἄνω τῶν 25 ὀκάδων ἡ ἀνάλογος ἔκπτωσης.

Δοκιμάσατε.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθήναι	» 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαῖνὰ	ἄφ. —	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ		ἄφ. —	—	8.50	5.18
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	ἄφ. —	11.00	7.45	9.15
	ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—		ἄφ. —	—	—	—
Ἀίγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Ἀίγιον	ἀν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
	ἄφ. —	9.15	7.20	—		ἄφ. 9.29	1.08	—	—
Πάτραι	ἄφ. 3.40	4.15	7.15π	4.45μ	Ἀκράτα	ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35
	ἀν. 4.15	—	—	—		ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—
Λεγαῖνὰ	ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—	Κόρινθος	ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—		ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
Πύργος	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Ἀθήναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
	ἀν. 6.30π	11.55	—	5.00		Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55					

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	» 8.45	12.15
Ναύπλιον	» 3.00	4.25	Ἄργος	» 9.25	1.20
Τρίπολις	» 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλίνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλίνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλίνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρέφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἔξ ἀμαρυστοχίαι καθ' ἑκάστην.

Ἡ ἸΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4:

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτες τυπογραφικῆς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοσκαὶ μῆ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτρια.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἐναντὶ ξενοδοχείου Στέμματος

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΚΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ:

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.

F. Rolinger Meidline et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμαίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημένοι ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — χαρτῶσονται σφραγίδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόγου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτρια. — Πώλσεις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΥΛΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῆ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρομῶν Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακωτῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἑκάστην ἐπιστρεφόμενην καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15. 6

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄκαν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὄλων τῶν ἐπιδορπειῶν Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.

Ὀδὸς Μουδῶν, 11. 22

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΑ «ΧΑΥΤΕΙΑ»

Α. ΔΑΛΟΥΚΙΩΤΗ ΚΑΙ Ι. ΚΟΥΚΟΥΛΗ

Τὸ μόνον παρὰ τὰ Χαυτεῖα παντοπωλεῖον, τὸ ὁποῖον πωλεῖ γλυκύτερον

ΧΑΒΙΑΡΙ

ΓΕΛΒΑΣ καὶ πρώτης ποιότητος. Δοκιμάσατε τὸ καὶ θὰ ὑπερευχαριστηθῆτε καὶ ὡς πρὸς τὴν γεύσιν καὶ ὡς πρὸς τὴν τιμὴν. 8

ΠΟΥΔΡΑ

ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας ΒΙΣΒΑΡΗ ἀρίστη, βραβευθεῖσα εἰς τὰς Ἐκθέσεις Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων, εἰς κουτία, καὶ τιμώμενον ἕκαστον δραχμῆς 1, πωλεῖται εἰς τὸ κενεῖον ΑΨΕ-ΣΒΥΣΕ, παρὰ τὴν πλατεῖαν Ὀμονοίας.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ

ΣΙΓΓΕΡ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

Διόσκυλα Δωρεάν.

Ἐπισκευὴ Δωρεάν.

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἄνευ τοῦ ὁποῖου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνήσια.